

" মৰমৰ সন্তানসকল – সৰ্বদা স্বাস্থ্যবান - সম্পত্তিবান হ' বলৈ হ' লে তোমালোকে এতিয়া ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) নিজৰ তন - মন - ধন ইনচ'ৰ (বীমা) ক ৰোৱা, এই সময়তে এই বেহদৰ ইনচ'ৰেঞ্চ (বীমা কৰণ) হয় "

প্ৰশ্ন: পৰম্পৰ ইজনে-সিজনক কোনটো স্মৃতি সোঁৱৰাই উল্লিখিত প্ৰাপ্ত কৰিব লাগে?

উত্তৰ: ইজনে-সিজনক এইটো স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়া যে এতিয়া নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ল, পুনৰ ঘৰলৈ উভতি যাব লাগে। অনেক বাৰ এই ভূমিকা পালন কৰিলো, ৪৪ জন্ম পুৰা কৰিলো, এতিয়া শৰীৰ ৰূপী বস্ত্ৰ ত্যাগ কৰি ঘৰলৈ উভতি যাম। এয়াই হৈছে তোমালোক আত্মিক সমাজ সেৱকসকলৰ সেৱা। তোমালোক আত্মিক সমাজ সেৱকসকলে সকলোকে এইটো বাৰ্তা দি থাকা যে দেহৰ লগতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধক পাহৰি পিতা আৰু ঘৰৰ স্মৃতিত থাকা।

গীত: এৰি দিয়া আকাশ সিংহাসন..... (ছোড় ভি দে আকাশ সিংহাসন.....)

ওঁম শান্তি। য'ত গীতা পাঠশালা থাকে তাত বেছিভাগ এইটো গীত গায়। গীতা শুনোৱাজনেও প্ৰথমে এই শ্লোক ফাঁকি গায়। এয়াতো নাজানে যে কাক আহ্বান কৰে। এই সময়ত ধৰ্ম গ্লানি হয়। প্ৰথমে প্ৰাৰ্থনা কৰে পিছত তেওঁ ৰেচপণ্ড (প্ৰতিক্ৰিয়া) কৰে - আহা, পুনৰাই আহি গীতা জ্ঞান শুনোৱা কিয়নো পাপ বহুত বাঢ়ি গৈছে। পিছত তেওঁ (পৰমাত্মাই) সঁহাৰি জনায়- হয়, যেতিয়া ভাৰতৰ লোকসকল পাপ আত্মা, দুখী হৈ যায়, ধৰ্মৰ গ্লানি হয় তেতিয়া মই আহো। স্বৰূপ সলনি কৰিবলগীয়া হয় নিশ্চয় মনুষ্য শৰীৰতে আহিম। ৰূপতো সকলো মনুষ্য আত্মাই সলনি কৰে। আচলতে তোমালোক আত্মাসকল নিৰাকাৰী হোৱা আকৌ ইয়ালৈ আহি সাকাৰী হোৱা, তেতিয়া মনুষ্য বুলি কোৱা। এতিয়া মনুষ্য পাপ আত্মা, পতিত হোৱাৰ কাৰণে ময়ো নিজৰ ৰূপ ৰচনা কৰিবলগীয়া হয়। যিদৰে তোমালোক নিৰাকাৰীৰ পৰা সাকাৰী হৈছা, ময়ো হ'বলগীয়া হয়। এই পতিত দুনিয়াত শ্ৰীকৃষ্ণতো আহিব নোৱাৰে। তেওঁতো হৈছে স্বৰ্গৰ মালিক। মনুষ্যই ভাবে শ্ৰীকৃষ্ণই গীতা শুনালে কিন্তু কৃষ্ণতো পতিত দুনিয়াত থাকিব নোৱাৰে। তেওঁৰ নাম, ৰূপ, দেশ, কাল, ভূমিকা সকলো একেবাৰে ভিন্ন। এই সকলো পিতাই শুনায়। শ্ৰীকৃষ্ণতো নিজৰ মাতা-পিতা আছে, তেওঁৰ মাকৰ গৰ্ভত নিজৰ ৰূপ ৰচে। মইতো গৰ্ভলৈ নাযাওঁ। মোক ৰখতো নিশ্চয় লাগে। মই এওঁৰ বহু জন্মৰ অন্তিম জন্মত প্ৰৱেশ কৰো। প্ৰথম নম্বৰত হৈছে শ্ৰীকৃষ্ণ। এওঁৰ বহুত জন্মৰ অন্তিমৰ জন্ম হৈছে ৪৪তম জন্ম। গতিকে মই এওঁৰ শৰীৰতে আহো। এওঁ নিজৰ জন্মৰ বিষয়ে নাজানে। শ্ৰীকৃষ্ণইতো এনেকৈ নকয় যে মই নিজৰ জন্মৰ কথা নাজানো। ভগৱানে কয় যে মই যি শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছো, তেওঁ নিজৰ জন্মৰ কথা নাজানে। মই জানো, কৃষ্ণতো ৰাজধানীৰ মালিক হয়। সত্যযুগ হৈছে সূৰ্যবংশী ৰাজ্য, বিষ্ণুপুৰী। বিষ্ণু বুলি লক্ষ্মী-নাৰায়ণক কোৱা হয়। য'তেই ভাষণ আদি নহওঁক কিয় এই ৰেকৰ্ড যথেষ্ট আছে কিয়নো এয়াটো ভাৰতবাসীয়ে নিজে গায়। যেতিয়া ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈ যায় তেতিয়াহে পুনৰ গীতা শুনাম। সেই ধৰ্মই পুনৰায় প্ৰতিষ্ঠা কৰিব লাগে। সেই ধৰ্মৰ যেতিয়া কোনো মনুষ্যই নাই তেন্তে গীতাৰ জ্ঞান ক'ৰ পৰা ওলাল? পিতাই বুজায় - সত্যযুগ-এতাত কোনো শাস্ত্ৰ আদি নাথাকে। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ সামগ্ৰী, এইবোৰৰ দ্বাৰা কোনেও মোৰ সৈতে মিলিত হ'ব নোৱাৰে। মইতো আহিবলগীয়া হয়, আহি সকলোকে গতি-সংগতি কৰাও। সকলোৱে উভতি যাবই লাগিব। গতিত গৈ পিছত স্বৰ্গত আহিব। মুক্তিও গৈ পিছত জীৱনমুক্তিও আহিব লাগিব। পিতাই কয় - এক চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি পাব পাৰা। গোৱাও হয় গৃহস্থ-ব্যৱহাৰত থাকিও এক চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি অৰ্থাৎ দুখৰ পৰা মুক্তি। সন্যাসীয়েতো জীৱনমুক্তি দিব নোৱাৰে। তেওঁলোকেতো জীৱনমুক্তিক নামানেই। এই সন্যাসীৰ ধৰ্ম সত্যযুগত নাথাকেই। সন্যাস ধৰ্মটো পিছতহে আহে। ইছলামী, বৌদ্ধ এইবোৰ ধৰ্ম সত্যযুগত নাহে। এতিয়াতো বাকী সকলো ধৰ্ম আছে কেৱল দেৱতা ধৰ্ম নাই। তেওঁলোক সকলো অন্য ধৰ্মলৈ গুছি গ'ল। নিজৰ ধৰ্মৰ কথা নাজানে। কোনেও নিজকে দেৱতা ধৰ্মৰ বুলি নামানে। "জয় হিন্দ" বুলি কয় - সেয়াতো পিতা নহয়। ভাৰতৰ জয়, ভাৰতৰ ক্ষয় (হাৰ) কেতিয়া হয় - এয়া জানো কোনোবাই জানে! ভাৰতৰ জয় তেতিয়াই হয় যেতিয়া ৰাজ্য-ভাগ্য প্ৰাপ্ত হয়, যেতিয়া পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ হয়। ৰাৱণে পৰাজিত কৰায়, ৰামে জয়ী কৰায়। "জয় ভাৰত" বুলি ক'ব, "জয় হিন্দ" নহয়। শব্দ সলনি কৰি দিছে। গীতাৰ শব্দবোৰ বহুত ভাল।

উচ্চৰো উচ্চ হৈছে ভগৱান, কয় মোৰ কোনো মাতা-পিতা নাই। মোৰ নিজৰ ৰূপ নিজেই তৈয়াৰ কৰিবলগীয়া হয়। মই এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো। কৃষ্ণক মাতৃয়ে জন্ম দিয়ে। মইতো ৰচয়িতা হওঁ। ড্ৰামা অনুসাৰে এই শাস্ত্ৰ আদিবোৰ

ভক্তি মাৰ্গৰ কাৰণে ৰচা হৈছে। এই গীতা, ভাগৱত আদি সকলো দেৱতা ধৰ্মৰ ওপৰতেই ৰচা হৈছে। যিহেতু পিতাই দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰে, সেয়া অতীত হৈ গ'ল পুনৰ ভৱিষ্যতলৈ হ'ব। আদি-মধ্য-অন্তক, অতীত, বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যত বুলি কোৱা হয়। ইয়াত আদি-মধ্য-অন্তৰ অৰ্থ ভিন্ন। যি অতীত হৈ গ'ল সেয়াই আকৌ বৰ্তমান হয়। যি অতীতৰ কাহিনী শুনায় সেয়া ভৱিষ্যতলৈ পুনৰাবৃত্তি হ'ব। মনুষ্যই এই কথাবোৰ নাজানে। যি অতীত হয়, তাৰ কাহিনী বাবাই বৰ্তমানত শুনায় পুনৰ সেয়া ভৱিষ্যতে পুনৰাবৃত্তি হ'ব। এয়া অতিকৈ বুজিবলগীয়া কথা, তাৰ কাৰণে অতি ৰিফাইন (শুদ্ধ) বুদ্ধিৰ প্ৰয়োজন। য'তেই তোমালোকক নিমন্ত্ৰণ নিদিয়ক কিয় সন্তানসকলে ভাষণ দিব লাগে। সন্তানেই পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰায়। সন্তানে ক'ব আমাৰ পিতা কোন। পিতাতো নিশ্চয় লাগিব, নহ'লে উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ ল'বা। তোমালোকতো অতি উচ্চ হোৱা কিন্তু এই ডাঙৰ ব্যক্তিসকলকো মান দিবলগীয়া হয়। তোমালোকে সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। সকলোৱে গড ফাদাৰকে আহ্বান কৰে, প্ৰাৰ্থনা কৰে - হে গড ফাদাৰ আহা কিন্তু তেওঁ কোন হয়। তোমালোকে শিৱ বাবাহো মহিমা কৰিব লাগে, শ্ৰীকৃষ্ণহো মহিমা কৰিব লাগে আৰু ভাৰতৰো মহিমা কৰিব লাগে। ভাৰত শিৱালয়, হেভেন (স্বৰ্গ) আছিল। 5 হাজাৰ বছৰ আগতে দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্য আছিল, সেয়া কোনে স্থাপনা কৰিলে? নিশ্চয় উচ্চৰো উচ্চ ভগৱানে। উচ্চৰো উচ্চ নিৰকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱায়ে নমঃ হৈ গ'ল। শিৱ জয়ন্তী ভৰতবাসীয়ে পালন কৰে কিন্তু শিৱ কেতিয়া আহিছিল, এয়া কোনোৱে নাজানে। নিশ্চয় স্বৰ্গৰ আগতে সংগমত আহিছিল। কয় কল্প-কল্পৰ সংগমযুগত আহো, প্ৰতিটো যুগতে নহয়। যদি প্ৰতিটো যুগতে আহে বুলিও কোৱা তেন্তে 4টা অৱতাৰ হ'ব লাগিছিল। তেওঁলোকেতো কিমান অৱতাৰ দেখুৱাইছে। উচ্চৰো উচ্চ হৈছে এজন পিতা যিয়ে স্বৰ্গ স্থাপনা কৰে। ভাৰতেই স্বৰ্গ আছিল, নিৰ্বিকাৰী আছিল গতিকে পুনৰ তোমালোকে এইটো প্ৰশ্ন কৰিব নোৱাৰা যে সন্তান কেনেকৈ জন্ম হয়। তাত যি নীতি-নিয়ম হ'ব সেয়াই চলিব। তোমালোকে কিয় চিন্তা কৰা। আগতে পিতাকতো জানি লোৱা। তাত আত্মাৰ জ্ঞান থাকে। আমি আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা লওঁ। কন্দাৰ কোনো কথা নাই। কেতিয়াও অকালতে মৃত্যু নহয়। আনন্দৰে শৰীৰ ত্যাগ কৰে। গতিকে পিতাই বুজাইছে - মই কেনেকৈ ৰূপ সলনি কৰি আহো। কৃষ্ণৰ কাৰণে এনেকৈ কোৱা নহয়। তেওঁতো গৰ্ভৰ পৰা জন্ম লয়। ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শঙ্কৰ হৈছে সূক্ষ্মবতনবাসী। প্ৰজাপিতাতো নিশ্চয় ইয়াতে লাগিব, আমি তেওঁৰ সন্তান হওঁ। সেই নিৰাকাৰ পিতা হৈছে অবিনাশী, আমি আত্মাসকলো অবিনাশী। কিন্তু আমি পুনৰ্জন্মত নিশ্চয় আহিব লাগে। এই ড্ৰামা পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত। কয় পুনৰ আহি গীতাৰ জ্ঞান শুনোৱা, গতিকে নিশ্চয় সকলোৱে চক্ৰত আহিব, যি আহি গৈছে। পিতাও আহি গৈছে এতিয়া পুনৰায় আহিছে। কয় - পুনৰ আহি তোমালোকক গীতা শূনাও। আহ্বান কৰে - পতিত-পাৱন আহা তেন্তে এয়া নিশ্চয় পতিত দুনিয়া হয়। সকলোৱে পতিত সেয়েহে পাপ ধুবলৈ, গঙ্গা স্নান কৰিবলৈ যায়। স্বৰ্গত এই ভাৰতেই আছিল, ভাৰত হৈছে উচ্চ অবিনাশী থও সকলোৰে তীৰ্থ স্থান। সকলো মনুষ্য মাত্ৰেই পতিত। সকলোকে জীৱনমুক্তি দিওঁতা হৈছে সেই পিতা। গতিকে যিয়ে যিমান উচ্চ সেৱা কৰে তেওঁৰ মহিমা গোৱা উচিত। ভাৰত হৈছে অবিনাশী পিতাৰ জন্ম স্থান। তেৱেঁই সকলোকে পাৱন কৰি তোলে। পিতাই নিজৰ জন্মস্থানক এৰি আৰু কলৈকো যাব নোৱাৰে। গতিকে পিতাই বহি বুজায় - মই কেনেকৈ ৰূপ ৰচনা কৰো।

ধাৰণাৰ ওপৰতেই সকলো নিৰ্ভৰ কৰে। ধাৰণাৰ ওপৰতেই তোমালোক সন্তানসকলৰ পদ। সকলোৰে মুৰুলী একেধৰণৰ হ'ব নোৱাৰে। কাঠৰ মুৰুলীও যদি সকলোৱে বজায় তথাপি একে ধৰণে বজাব নোৱাৰে। প্ৰত্যেকৰে ভূমিকা ভিন্ন। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাত কিমান গভীৰ ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। পৰমাত্মায়ে কয় - ময়ো ভূমিকা পালন কৰোঁতা হওঁ। যেতিয়াই ধৰ্মৰ গ্লানি হয় তেতিয়া মই আহো। ভক্তি মাৰ্গতো ফল ময়েই দিওঁ। ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান-পূণ্য কৰে গতিকে ঈশ্বৰেই তাৰ ফল দিয়ে। সকলোৱে নিজৰ বীমা কৰায়। জানে যে ইয়াৰ ফল পৰৱৰ্তী জন্মত পোৱা যাব। তোমালোকে 21 জন্মৰ কাৰণে বীমা কৰোৱা। সেয়া হৈছে হৃদৰ বীমাকৰণ, আওপকীয়া আৰু এয়া হৈছে বেহৃদৰ বীমাকৰণ, পোনপটীয়া। তোমালোকে তন-মন-ধনসহিত নিজৰ বীমা কৰোৱা পিছত প্ৰচুৰ ধন পাবা। সৰ্বদা স্বাস্থ্যবান আৰু সম্পত্তিবান হৈ যাবা। তোমালোকে পোনপটীয়াকৈ বীমা কৰাই আছা। মনুষ্যই ঈশ্বৰৰ অৰ্থে দান-পূণ্য কৰে, ভাবে ঈশ্বৰে দিব। তেওঁ কেনেকৈ দিয়ে সেয়া জানো বুজি পায়! মনুষ্যই ভাবে যি পোৱা যায় সেয়া ঈশ্বৰে দিয়ে। ঈশ্বৰে সন্তান দিলে, অচ্ছা, দিলে যেতিয়া আকৌ নিশ্চয় লবও। তোমালোক সকলো নিশ্চয় মৰিব লাগিব। লগততো একোৱে নাযাব। এই শৰীৰো শেষ হৈ যাব সেয়েহে এতিয়া যি বীমা কৰিবলগীয়া আছে সেয়া কৰোৱা 21 জন্মলৈ বীমা হৈ যাব। এনেকুৱা নহয় যে বীমা কৰিলা আৰু সেৱা একোৱে নকৰিবা, ইয়াতেই থাই থাকিবা। সেৱাতো কৰিবই লাগিব নহয় জানো। তোমালোকৰ কাৰণে খৰচো হৈ নাথাকে জানো। বীমা কৰি উঠি থায়েই থাকিলে একো নাপাবা। তেতিয়াহে পাবা যেতিয়া সেৱা কৰিবা তেতিয়া উচ্চ পদো পাবা। যিয়ে যিমান বেছি সেৱা কৰে, সিমানই বেছি পায়। কম সেৱা কৰিলে কমকৈ পাবা। চৰকাৰৰ সমাজ সেৱকসকলো ক্ৰমানুসৰি হয়। তেওঁলোকৰ ডাঙৰ-ডাঙৰ মুৰব্বী থাকে। বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ সমাজ সেৱক আছে। সেয়া হৈছে পাৰ্থিৱ, তোমালোকৰ হৈছে আত্মিক সেৱা। প্ৰত্যেককে তোমালোকে যাত্ৰী কৰি তোলা। এয়া হৈছে পিতাৰ ওচৰলৈ যোৱা আত্মিক যাত্ৰা। পিতাই

কয় - দেহৰ লগতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধ আৰু গুৰু-গোঁসাই আদিকো এৰি দিয়া। কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে নিৰ্ৰূপ, সাক্ষাৎ ৰূপ ধাৰণ কৰি বুজায়। কয় - মই লোণত লওঁ, প্ৰকৃতিৰ আধাৰ লওঁ। তোমালোকো নাওঁঠ হৈ আহিছিলো, এতিয়া পুনৰ সকলোৱে উভতিব লাগিব। সকলো ধৰ্মৰ লোককে কয় - মৃত্যু সন্মুখত। যাদৱ, কৌৰৱ সকলো শেষ হৈ যাব। বাকী পাণ্ডৱসকলে আহি পুনৰ ৰাজ্য কৰিব। এয়া গীতাৰ থও পুনৰাবৃত্তি হৈ আছে। পুৰণা দুনিয়াৰ বিনাশ হ'ব, ৪৪ জন্ম লৈ লৈ এতিয়া ই পুৰণা হৈ গৈছে। ৪৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ হ'ল, নাটক সম্পূৰ্ণ হ'ল। এতিয়া উভতি যাব লাগে, শৰীৰ এৰি ঘৰলৈ যাওঁ। ইজনে-সিজনক এয়াই স্মৃতি সোঁৱৰাই দিয়া - এতিয়া উভতি যাব লাগে। অনেকবাৰ এই ৪৪ জন্মৰ ভূমিকা পালন কৰিলো। এই নাটক অনাদি ৰচি থোৱা আছে, যিয়ে যি ধৰ্মৰ, তেওঁলোকে নিজৰ শাখাত যাব লাগিব। যি দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে, তেওঁলোকৰ বাবে কলম লাগি আছে। যি ফুল হ'ব তেওঁ আহি যাব। ভাল-ভাল ফুল আহে পিছত মায়াৰ ধুমুহা আহিলে সৰি পৰে আকৌ জ্ঞানৰ সঞ্জীৱনী ঔষধ পালে উঠি পৰে। পিতাইও কয় - তোমালোকে শাস্ত্ৰ পঢ়ি আহিছা। এওঁৰ গুৰু আছিল। পিতাই কয় গুৰু সহিত সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই। এক চেকেণ্ডত মুক্তি-জীৱনমুক্তি। “ৰজা-ৰাণী”তো প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ হৈ গ'ল। নিৰ্বিকাৰী প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ আছিল। এতিয়া সম্পূৰ্ণ বিকাৰী। তাত ৰাৱণৰ ৰাজ্য নাথাকে। ৰাৱণৰ ৰাজ্য আধাকল্পৰ পৰা আৰম্ভ হয়, ভাৰতবাসীয়েই ৰাৱণৰ হাতত পৰাজয় হয়। বাকী অন্য ধৰ্মৰসকল নিজৰ-নিজৰ সময়ত সত্য, ৰজা, তমো অৱস্থাৰ মাজেৰে অতিক্ৰম কৰে। প্ৰথমে সুখত তাৰ পিছত দুখত আহে। মুক্তিৰ পিছত জীৱনমুক্তিয়ে হয়। এই সময়ত সকলো তমোপ্ৰধান, জৰ্জৰিত অৱস্থা, সকলো আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি পিছত অন্য এটা নতুন শৰীৰ ধাৰণ কৰে। পিতাই কয় - মই জন্ম-মৃত্যুত নাহো। মোৰ কোনো পিতা হ'ব নোৱাৰে, বাকী সকলোৰে পিতা থাকে। কৃষ্ণৰো জন্ম মাকৰ গৰ্ভৰ পৰা হয়। এই ব্ৰহ্মাই যেতিয়া ৰাজ্য ল'ব তেতিয়া গৰ্ভৰ পৰা জন্ম ল'ব। তেৱেঁই পুৰণিৰ পৰা নতুন হ'ব লাগে। ৪৪ জন্মৰ পুৰণা। কাচিংহে কাৰোবাৰ বুদ্ধিত বহে আৰু নিচা লাগে। এয়া কস্তুৰী জ্ঞান সুগন্ধিযুক্ত হয়। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) আত্মিক সমাজ সেৱক হৈ সকলোকে আত্মিক যাত্ৰা শিকাৰ লাগে। নিজৰ দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ কলম লগাব লাগে।

(2) নিজৰ শুদ্ধ বুদ্ধিৰে পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাব লাগে। প্ৰথমে নিজে ধাৰণা কৰি পিছত অন্যক শুনাৰ লাগে।

বৰদান: সকলোকে অমৰ জ্ঞান দি অকাল মৃত্যুৰ ভয়ৰ পৰা মুক্ত কৰাওঁতা শক্তিশালী সেৱা ধাৰী হোৱা দুনিয়াত আজি-কালি অকাল মৃত্যুৰেই ভয়। ভীতিগ্ৰস্ত হৈ থাইছে, চলিও আছে, শুইয়ো আছে। এনেকুৱা আত্মাসকলক আনন্দৰ কথা শুনাই ভয়ৰ পৰা মুক্ত কৰা। তেওঁলোকক আনন্দৰ বাৰ্তা শুনোৱা যে আমি আপোনালোকক ২১ জন্মৰ কাৰণে অকাল মৃত্যুৰ পৰা ৰক্ষা কৰিব পাৰো। প্ৰত্যেক আত্মাকে অমৰ জ্ঞান দি অমৰ কৰি তোলা যাৰ দ্বাৰা তেওঁলোক জন্ম-জন্মৰ কাৰণে অকাল মৃত্যুৰ পৰা ৰক্ষা পৰে। এনেকৈ নিজৰ শান্তি আৰু সুখৰ প্ৰকল্পনৰ দ্বাৰা লোকসকলক সুখ-শান্তিৰ অনুভূতি কৰাওঁতা শক্তিশালী সেৱাধাৰী হোৱা।

স্লোগান: স্মৃতি আৰু সেৱা ৰ সন্তুলন ৰাখিলেহে সকলোৰে আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত হয়।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!